

Armoede is een keuze. Wij hebben veertien jaar lang een Minister President gehad die daar daadwerkelijk van overtuigd was. De VVD is daar nog steeds van overtuigd. Armoede is een keuze. En deze Minister President kan het weten want hij is twee jaar lang Minister geweest met arbeidsbeleid in zijn portefeuille. Nu met er wel bij gezegd worden dat zijn partij, de VVD, mensen in loondienst al tot de arme bevolking rekenen. Het probleem is dat de meeste mensen, en vooral de overheid, bij armoede denken dat het alleen maar gaat om gebrek aan geld. Het is meer dan dat. Het gaat niet om mensen die geen huis kunnen veroorloven, het gaat niet om mensen die bij de voedselbank eten halen, het gaat niet om mensen die geen baan hebben. Het gaat om iets veel diepers.

Met de huidige prijzen zijn er mensen die geen huis kunnen kopen of huren omdat betaalbare woningen vrijwel onvindbaar zijn, en als ze er al zijn met belachelijke bedragen worden overboden. Mensen met een baan die noodgedwongen in hun auto moeten slapen omdat er geen woningen zijn. Het aanbod is te laag en de prijs daardoor absurd hoog. Ook dat is armoede.

Er zijn mensen die wel in een (huur) huis zitten maar door de sneller stijgende prijzen dan hun inkomen aan kan noodgedwongen naar de voedselbank moeten om ten minste nog wat te eten te hebben. Die gebruik moeten maken van allerlei subsidies om het leven betaalbaar te houden. Ook dat is armoede.

Jongeren die gedwongen bij hun ouders thuis moeten blijven omdat er geen woningen zijn. Ouderen die niet door kunnen stromen naar op hun behoefte afgestelde woonruimtes omdat die weg bezuinigd zijn of er bij die paar die er nog zijn geen plek is. Ook dat is armoede.

Er zijn mensen die arbeidsongeschikt zijn geworden door een arbeids-gerelateerd ongeluk maar nu gemangeld worden door verzekeringen en de overheid. Niemand die verantwoordelijkheid wil nemen. En daardoor zitten deze mensen arbeidsongeschikt te wezen met een bijstandsuitkering. Ook dat is armoede.

Mensen die bij een bedrijf hebben gewerkt dat nu failliet is, en daardoor hun baan kwijt zijn maar wachten op het feitelijke faillissement waarna hun uitkering pas vastgesteld kan worden. Ook dat is armoede.

Mensen die recht hebben op een goede uitkering, mensen die een redelijk salaris verdienen maar door wat voor omstandigheid dan ook niet vooruit komen. Die in de armoede belanden.

Armoede heeft een aantal nare kanten die nooit door de overheid worden aangepakt. De oplossing is immers altijd meer geld verdienen. Helaas weten wij dat die vlieger niet opgaat. In een auto wonen of op een recreatiepark doe je over het algemeen niet voor de lol.

Armoede leidt tot (sociaal) isolement. Vrijwel elke activiteit kost geld. Daar komt bij dat betalende deelnemers echt een beetje bang zijn dat armoede afgeeft, wees gerust dan doet het niet, en daarom niet al te veel interactie willen hebben.

Het veranderd jouw zelfbeeld drastisch, mensen ontwijken je van wegen de angst dat armoede besmettelijk is, de waarde die jij geeft aan jouw leven verminderd door afwijzingen bij onder andere sollicitaties. Het begint met de vraag "waarom werk jij nu niet". Na verloop van tijd, al na een paar weken wordt de vraag "waarom zit er een gat in jouw cv". Een verkeerd antwoord en de baan gaat naar een ander, en iedereen die in die situatie heeft gezeten weet dat jij dan al met één nul achter staat. Maar ook omdat jij niet uitgenodigd wordt voor de buurt BBQ, of om deel te nemen bij welke activiteit dan ook. Mensen worden niet graag geconfronteerd met armoede, immers het kan ons allemaal overkomen en dat is beangstigend. Praten over armoede doen we liever niet, want nogmaals het kan ons allemaal overkomen. Twee voorbeelden van mensen die een goede baan hadden en toch in de armoede terecht zijn gekomen.

Er was een man die een goede baan had bij een sloperij, hij verdiende daar goed. Op een dag was hij betrokken bij een bedrijfsongeval en belande hij onder het puin. Gedurende acht minuten lag hij daar. Mensen dachten dat hij dood was. Gelukkig kwam hij levend onder het puin vandaan, maar wel met hersenletsel en een zwaar beschadigde rug. En toen begon de ellende. Wie was er schuldig, of wel wie ging zijn revalidatie betalen, zijn operaties. Door het langdurige geruzie tussen bedrijf en verzekeraar belande de man uiteindelijk in de bijstand. Het UWV keurde hem niet af, om onverklaarbare redenen. Uiteindelijk na zes jaar was het duidelijk dat het bedrijf fout zat, zij

verantwoordelijk zijn voor de betaling van het herstel en dat hij afgekeurd moest worden en recht had op een WIA uitkering, die hoger is dan de bijstand. Het kwaad was al geschied, de man zat in de armoede en heeft nog jaren nodig om daar weer uit te komen.

Of deze. Een schoolhoofd werd beschuldigd van aanranding van een minderjarig meisje. Ondanks dat niemand er getuigen van was en ondanks dat de man het ontkende en er geen bewijs was werd de man door het schoolbestuur ontslagen en door de maatschappij veroordeeld. Hij werd de paria van het dorp. Mensen die ooit bevriend met hem waren lieten hem vallen. Oud leerlingen gingen met een boog om hem heen. Tot de rechtzitting. Toen verklaarde het meisje dat ze het verzonnen had omdat hij haar een onvoldoende had gegeven en haar in haar gevoel had vernederd voor de hele klas. Zaak ingetrokken maar, waar rook is is vuur denken we al snel. De man werd niet in ere hersteld. Hij werd ook nergens meer aangenomen. Uiteindelijk belande hij en zijn vrouw in de bijstand en werden gedwongen het huis te verkopen. Ze vertrokken uit het dorp en vestigde zich elders in het land om zo een nieuwe start te maken. Het verleden achtervolgde hen. De valse beschuldiging werd geuit. Ondanks dat er geen zaak was, het vermeende slachtoffer had alles verzonnen, werd de man met de nek aangekeken. Uiteindelijk werd de schande zo groot dat hij zelfmoord pleegde.

Ook dat is armoede.